

ÚLTIMA PEDRADA

PEL·LÍCULA ANTIGA

Puigdemont i Jonqueres es retroben

A Juràssic Parc ja passava. Una família anava a berenar al bosc i de sobte apareixien uns dinosaures. Encara en queden? deia la família mentre desembolicaven l'entrepà.

D'un temps ençà, malgrat veure'ls cada dia a la premsa, quan topes amb les insignes figures de l'independentisme català tens la sensació d'estar veient una pel·lícula antiga. Molt antiga.

Cronològicament no han passat tants anys, ni els protagonistes estan tant envellits tampoc, però la imatge et porta inevitablement a l'inici del cinema sonor, quan tot grinyolava metre els gàngster i l'altre s'espaven.

Es fa difícil imaginar de què poden parlar els dos líders. Quins temes que no siguin la història els pot portar a reunir-se. Poden xerrar hores sobre allò que tal vegada s'esdevingué però és que finalment haurien de reconèixer que no esdevingué i en gran part per culpa seva.

Ara per ara Esquerra i Junts poden fer la punyeta a Espanya i a Catalunya i la fan tant com poden

però el projecte, el futur que en definitiva hauria de ser la política els ha quedat molt enrere. Mantenir-se a la presidència d'un partit potser sigui política, però molt minsa. Puigdemont i Jonqueres van tenir el seu moment. Una situació d'efervescència nacional catalana que van protagonitzar com tants d'altres catalans. Un moment que ha quedat en cendres fins que amb el temps torni a rebrotar com rebrota cada vegada Catalunya. Falten anys per això i no seran ells els qui encapçalin el nou impuls.

Si d'alguna cosa haurien de parlar ara, és per millorar la situació dels catalans, de la seva societat cada vegada més trista i empobrida com ho era en l'època franquista. Ells no poden tornar la il·lusió al país, la seva funció és una altra. Ajudar a trobar un puto peix al cove mentre Catalunya no lluita una vegada més per aprendre a pescar. El boicot gratuït o propagandístic és en aquests moments innecessari i perjudicial per una gent que necessita tornar a casa, llepar-se les ferides (no cal la presó ni l'exili per haver sortit malparat d'aquesta etapa) i recuperar força i esperança cara a un futur que cap de nosaltres no viurà.

